

Με τον όρο ανάπτυξη συνήθως εννοούμε την οικονομική ανάπτυξη η αλλιώς την οικονομική μεγέθυνση την αύξηση του εθνικού προϊόντος και κατ επέκταση του βιοτικού επιπέδου των ανθρώπων. Συμβαίνει όμως αυτό στις αναπτυγμένες η στις αναπτυσσόμενες χώρες ειδικά αν πάρουμε σα γνώμονα του επιπέδου ζωής την ποιότητα;

Δυστυχώς τις τελευταίες δεκαετίες η ανάπτυξη, στην ανεξέλεγκτη μορφή της χωρίς σχεδιασμό και υποδομές, έχει δημιουργήσει εκτός από τον πλουτισμό και κάποιες συνέπειες στη υγεία την κοινωνική ζωή το οικοσύστημα και το μέλλον των επόμενων γενιών, μερικές από τις οποίες είναι μη αναστρέψιμες και άλλες είναι πολύ άσχημες.

Αν κοιτάξουμε θα δούμε ότι μια απ αυτές τις συνέπειες είναι η ίδια η κρίση που κατ' άλλους είναι μονό οικονομική κατ' άλλους και κοινωνική και αξιών και κατ' άλλους κρίση φυσικών πόρων. Όπως και να 'χει πάντως ξεκίνησε από τις αναπτυγμένες χώρες και μάλιστα από τις πιο αναπτυγμένες σε Ευρώπη και Αμερική με την κατανάλωση και την επιθυμία των ανθρώπων για απόκτηση αγαθών στο ταβάνι.

Και παρ' όλ' αυτά, παρόλο που έχουν μειωθεί τα αποθέματα των ορυκτών καύσιμων, έχουν

μειωθεί τα αποθέματα του κατάλληλου νερού λόγω της μόλυνσης των επιφανειακών και υπόγειων υδάτων και παρ' όλη την εξάντληση των μεταλλευμάτων, την κλιματική αλλαγή, την μόλυνση του αέρα, τη δραματική μείωση της θαλάσσιας ζωής, την εξουθένωση και εκμετάλλευση του ανθρωπίνου δυναμικού, τη μείωση των δυνατοτήτων παράγωγης του πρωτογενή τομέα (κυρίως γεωργικού) και τη συρρίκνωση της παραγωγικής γης, η λύση που προτείνεται είναι και πάλι ανάπτυξη.

Ανάπτυξη χωρίς σχεδιασμό, χωρίς στόχευση, χωρίς στρατηγική και χωρίς υποδομές, δηλαδή μια από τα ίδια. Μήπως όμως το πρόβλημα δε λύνεται με το πρόβλημα; Μήπως υπάρχει λύση, μήπως πρέπει να δούμε ότι μια σωστή, μια ορθολογικότερη διαχείριση αυτών που ήδη διαθέτουμε και η ποιοτικότερη ανάδειξη των πλεονεκτημάτων τους, δώσει τη λύση και την προοπτική για τους νεωτέρους; Μήπως η δημιουργία υποδομών όπως οι σταθμοί βιολογικού καθαρισμού, η μείωση της χρήσης ρυπογόνων και επικίνδυνων υλικών, η ολοκληρωμένη διαχείριση με ταυτόχρονη προσπάθεια ελαχιστοποίησης των απορριμμάτων, ο προσδιορισμός χρήσεων γης και η χωροθέτηση τους, δηλαδή ΓΠΣ και ΣΧΟΟΑΠ, η ορθολογική αξιοποίηση των ΑΠΕ και εξοικονόμηση ενέργειας, ο σεβασμός στα δημόσια αγαθά, την παιδεία και την υγεία, είναι η λύση; Μήπως η παράγωγή προϊόντων με στόχο τη διατηρησιμότητα των παραγωγικών πόρων και την λιγότερη επιβάρυνση σε επιβλαβείς ουσίες, ο ανεξάρτητος και εναλλακτικό μικρής κλίμακας τουρισμός, η προστασία των αλιευμάτων, η ήπια παράκτια αλιεία, η προώθηση της τοπικής υγιεινής διατροφής, ακόμα και με επιρροές αλλά με καθαρά προϊόντα και η έμφαση στον πολιτισμό και τις τέχνες είναι η λύση; Μήπως τα μεγάλα έργα και οι εξορύξεις με υψηλούς κινδύνους και συνέπειες σε μια τόσο ευαίσθητη περιοχή να μην είναι απαραίτητα, αφού πρώτα διορθώσουμε τα λάθη του παρελθόντος, αλλάξουμε νοοτροπίες και βρούμε ηπιότερες λύσεις;

Νικολιδάκης Βασίλειος